

Perception of Environment in Higher Education Institutions and Individual Characteristics Affecting Sustained Volunteerism in Undergraduate Students *

*Anu Jarernvonggrayab***

*Wiladlak Chuawanlee****

*Oraphin Choochom*****

*Niyada Chittcharat******

Abstract

The purpose of this research was to develop causal relationships of sustained volunteerism in undergraduate students based on functional approach. The sample consisted of 658 students in junior and senior years from 23 universities around Thailand. Data were collected by questionnaires. Mplus Version 5.2 was used to analyze the data. The research findings showed that the proposed model fit well fitted with the data; χ^2 (df = 227) 607.70 $p = 0.00$, $\chi^2/df = 2.68$, CFI = 0.98, TLI = 0.98, RMSEA = 0.050 (CI=0.046-0.055), SRMR = 0.071. Most of path coefficients were statistically significant at 0.05 levels, although some paths were statistically significant only in the categories of students male or female.

Key words: Sustained volunteerism, Undergraduate student, Functional approach

* Dissertation for the Doctor of Philosophy Degree in Applied Behavioral Science Research

** Graduate Student, Doctoral degree in Applied Behavioral Science Research, Srinakharinwirot University
E-mail: anujarer@gmail.com

*** Assistance Professor in Behavioral Science Research Institute, Srinakharinwirot University

**** Associate Professor in Behavioral Science Research Institute, Srinakharinwirot University

***** Lecturer in Psychology Department, Srinakharinwirot University

การรับรู้สภาพแวดล้อมภายในสถานศึกษา และลักษณะส่วนบุคคลที่เอื้อต่อการเป็น อาสาสมัครอย่างยั่งยืนในนักศึกษา ระดับปริญญาตรี*

อนุ เจริญวงศ์ระยัย**
วิลาสลักษณ์ ชั่ววัลลี***
อรพินทร์ ชูชม****
นียะดา จิตต์จรัส*****

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาโมเดลโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการอาสาสมัครอย่างยั่งยืนในนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามกรอบแนวคิดหน้าที่ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และ 4 ใน 23 มหาวิทยาลัยทั่วประเทศ จำนวน 658 คน ใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรม Mplus Version 5.2 ผลการทดสอบโมเดล พบว่า โมเดลมีความกลมกลืนใกล้เคียงกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบว่าในระดับดี กล่าวคือ χ^2 (df = 227) 607.70, sig = 0.00, χ^2 /df = 2.68, CFI = 0.98, TLI = 0.98, RMSEA = 0.05 (CI = 0.046-0.055), SRMR = 0.071 ผลการทดสอบพบว่า เส้นทางอิทธิพลเกือบทุกเส้นทางมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพบว่า มีบางเส้นทางอิทธิพลที่มีนัยสำคัญเฉพาะในกลุ่มเพศชายหรือเพศหญิงเท่านั้น

คำสำคัญ: การอาสาสมัครอย่างยั่งยืน นักศึกษาระดับปริญญาตรี แนวคิดหน้าที่

-
- * ปริญญาโทบริหารวิทยาศาสตร์บัณฑิต (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
** บัณฑิตปริญญาเอก (แบบมีวิชาเรียน) สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
*** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
**** รองศาสตราจารย์ประจำสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
***** อาจารย์ประจำภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ที่มาและความสำคัญของปัญหาการวิจัย

ปัจจุบันความจำเป็นในการสร้างจิตสำนึกเพื่อผู้อื่นและส่วนรวมกำลังทวีความต้องการเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากสังคมปัจจุบันเป็นสังคมที่มีการแข่งขันกันสูง ทำให้ผู้คนมุ่งแต่จะกอบโกยผลประโยชน์อย่างเห็นแก่ตัว ไม่สนใจว่าผู้อื่นจะได้รับความสะดวกหรือไม่ (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์, 2546: 105-106) เพื่อให้พฤติกรรมดังกล่าวได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและจริงจังทางภาครัฐจึงได้กำหนดมาตรฐานการจัดการศึกษาของชาติไว้ประการหนึ่งว่า “เป้าหมายของการจัดการศึกษาจะต้องทำให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบทางศีลธรรมและสังคม เป็นสมาชิกที่ดี เป็นอาสาสมัครเพื่อชุมชนและสังคมในฐานะพลเมืองไทยและพลเมืองโลก” (สำนักเลขาธิการสภาการศึกษา, 2548: 3-4)

การสร้างวัฒนธรรมจิตอาสาต้องได้รับการร่วมมือจากทุกส่วนของสังคม การศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นหน่วยหนึ่งของสังคมที่มีภารกิจในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณธรรม จริยธรรมในการประกอบอาชีพ ปฏิบัติงานตามนิยามการช่วยเหลือผู้อื่นและสังคม เพื่อให้บัณฑิตที่จบการศึกษาเป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพทั้งด้านสติปัญญาและด้านจิตใจ มีจิตอาสาที่จะทำประโยชน์ให้กับสังคมในภาพรวม กิจกรรมอาสาสมัครที่สถาบันอุดมศึกษาจัดขึ้นอย่างแพร่หลายคือ กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ ซึ่งหมายถึง การที่ผู้เรียนปฏิบัติภารกิจเพื่อการเรียนรู้และการเพิ่มพูนประโยชน์ ซึ่งการเพิ่มพูนประโยชน์นั้น เป็นการทำให้ตนเองเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น หรือการช่วยเหลือผู้อื่น (สำเนาวิ ขจรศิลป์, 2538: 151)

การสร้างอุดมการณ์การอุทิศตนต่อสังคมหรือการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ในสภาพความเป็นจริงนั้น ต้องอาศัยกระบวนการพัฒนานักศึกษาผ่านการทำกิจกรรมการอาสาสมัคร อย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลานานพอสมควร จนมีเจตคติทางบวกทั้งต่อการทำกิจกรรมอาสาสมัครที่ตนเองทำอยู่และกิจกรรม

อาสาสมัครในรูปแบบอื่นๆ มีความรู้ที่เพียงพอต่อการทำกิจกรรมอาสาสมัคร (Omoto & Snyder, 1995)

ในการจัดการของสถาบันอุดมศึกษาเพื่อให้เกิดกิจกรรมนักศึกษาเกี่ยวกับการอาสาสมัครเป็นไปอย่างต่อเนื่อง สถาบันอุดมศึกษาควรทำความเข้าใจเกี่ยวกับปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมให้นักศึกษาทำกิจกรรมอาสาสมัครอย่างยั่งยืน และมีความตั้งใจในการทำงานเพื่อสังคมต่อไปในอนาคต ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการทำกิจกรรมอาสาสมัครอย่างยั่งยืน

สำหรับการศึกษสาเหตุของการอาสาสมัครอย่างยั่งยืน ซึ่งเป็นพฤติกรรมทางสังคมประเภทหนึ่ง สนาيدرและคณะ (Snyder & Ickes, 1986; Snyder & Cantor, 1998) ได้แบ่งกลุ่มสาเหตุของพฤติกรรมทางสังคมไว้ 3 กลุ่มคือ 1) ปัจจัยส่วนบุคคล 2) ปัจจัยสภาพแวดล้อม และ 3) ปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ในปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยสภาพแวดล้อม นอกจากนี้ได้ใช้แนวคิดหน้าที่ (Functional approach) ในการอธิบายกระบวนการหรือโครงสร้างของสาเหตุของพฤติกรรมทางสังคมไว้ว่าสาเหตุด้านปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยสภาพแวดล้อม จะส่งผลผลักดันให้บุคคลเข้าไปมีส่วนร่วมในการแสดงพฤติกรรมทางสังคม จนเกิดประสบการณ์ที่เกิดขึ้นภายในตัวของบุคคล เช่น นักศึกษาที่มีแรงจูงใจการทำกิจกรรมอาสาสมัคร จะพยายามผลักดันตนเองเข้าไปทำกิจกรรมอาสาสมัคร และเมื่อเข้าไปทำกิจกรรมอาสาสมัครอย่างต่อเนื่องแล้ว นักศึกษาจะเกิดการสร้างสมประสบการณ์จนทำให้ตนเองเกิดมีเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครขึ้น ซึ่งจะทำให้เกิดผลลัพธ์ที่ตามมาคือ มีคุณลักษณะที่แสดงถึงการเป็นอาสาสมัครที่ยั่งยืน

จากแนวคิดหน้าที่ ตัวแปรหลักในการอธิบายการได้รับประสบการณ์และผลสืบเนื่องจากประสบการณ์จึงเป็นความต้องการหรือแรงจูงใจหรือการตั้งเป้าหมายของการกระทำของบุคคล (Clary & Snyder, 1999; Omoto & Snyder, 2002) อย่างไรก็ตาม

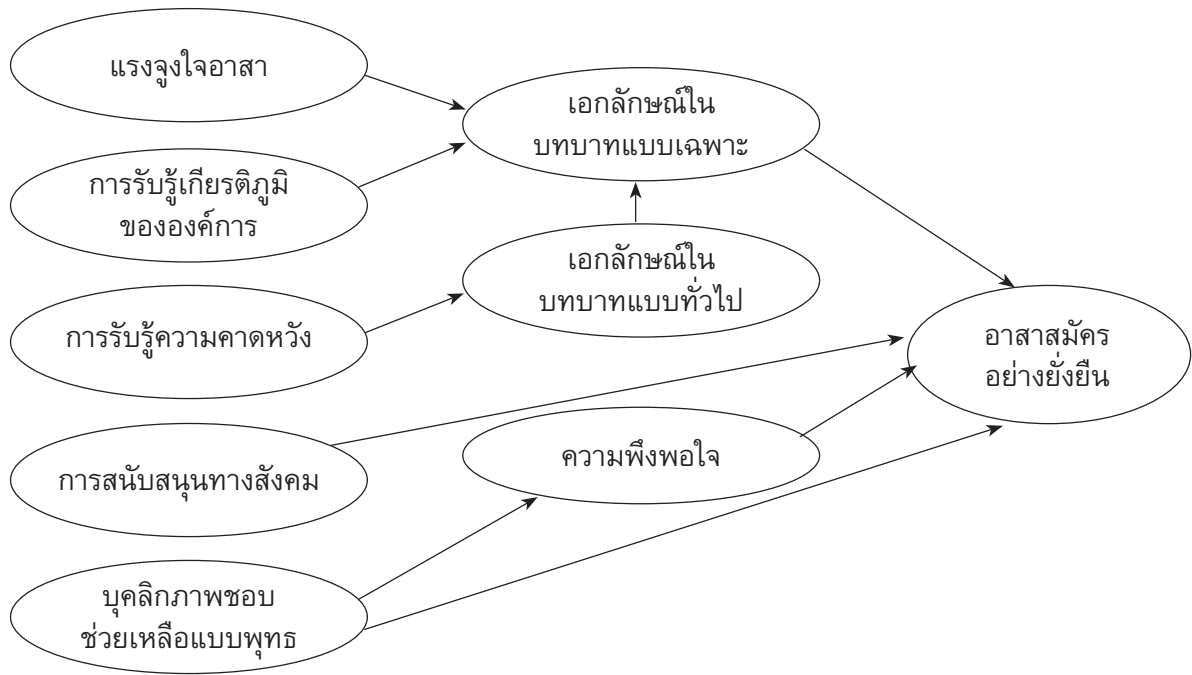
พฤติกรรมของบุคคลไม่ได้เกิดจากสาเหตุเชิงเดี่ยวแต่เป็นการบูรณาการร่วมกันระหว่างความแตกต่างระหว่างบุคคล และสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันของสังคม การศึกษาการอาสาสมัครอย่างยั่งยืนที่ผ่านมาจึงได้มีการศึกษาตัวแปรอื่นที่มีความสัมพันธ์กับการอาสาสมัครอย่างยั่งยืน เพิ่มเติมจากการใช้แรงจูงใจในการศึกษาเพียงอย่างเดียว เช่น ในการศึกษาโมเดลกระบวนการการอาสาสมัครของโอโมโตและสไนเดอร์ (Omoto & Snyder, 1995) ได้ศึกษาแรงจูงใจอาสาสมัครร่วมกับบุคลิกภาพชอบช่วยเหลือผู้อื่น (Prosocial personality) ความพึงพอใจในกิจกรรมและองค์การ และการสนับสนุนทางสังคม เป็นตัวแปรทำนายการอาสาสมัครอย่างยั่งยืน และกลุ่มนักสังคมวิทยาที่ใช้แนวคิดเอกลักษณ์ในบทบาท และตัวแปรที่เกี่ยวข้องได้แก่ การรับรู้เกียรติภูมิในองค์การ การรับรู้ความคาดหวังทางสังคม เป็นตัวแปรทำนายการอาสาสมัครอย่างยั่งยืน (Piliavin et al., 1995, 2002) เป็นต้น

ในการศึกษาคั้งนี้เน้นอธิบายตัวแปรสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมของชมรมด้านอาสาพัฒนาในสถาบันอุดมศึกษา ดังนั้นรูปแบบและตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้จึงใช้รูปแบบและแนวคิดหน้าที่และทฤษฎีเอกลักษณ์ในบทบาทเป็นหลัก ทั้งสองทฤษฎีมีตัวแปรที่ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนา กิจกรรมการอาสาพัฒนาของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาได้ ดังนั้นการศึกษาโครงสร้างปัจจัยเชิงสาเหตุของการทำกิจกรรมอาสาสมัครอย่างต่อเนื่องจะช่วยสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการสร้างความยั่งยืนในการทำกิจกรรมอาสาสมัครของนักศึกษา เพื่อสถาบันอุดมศึกษาจะได้ตระหนักถึงบทบาทการสร้าง

สภาพแวดล้อมที่ดีในการส่งเสริมการทำกิจกรรมอาสาสมัคร และมองเห็นแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาปัจจัยที่เกื้อหนุนให้นักศึกษาทำกิจกรรมอาสาสมัครอย่างต่อเนื่องต่อไป

กรอบแนวคิดการวิจัย

ผู้วิจัยใช้ฐานความคิดในการกำหนดกรอบแนวคิดการศึกษา กรอบแนวคิดดังกล่าวแบ่งกลุ่มตัวแปรเป็น 3 กลุ่มคือ 1) ตัวแปรนำ แบ่งเป็น 2 กลุ่มย่อยคือ ตัวแปรด้านคุณลักษณะส่วนบุคคล ประกอบด้วยบุคลิกภาพชอบช่วยเหลือแบบพุทธ และแรงจูงใจอาสา และตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม ประกอบด้วย การรับรู้ความคาดหวังทางสังคม การรับรู้เกียรติภูมิขององค์การ และการสนับสนุนทางสังคม ตัวแปรนำดังกล่าวจะส่งอิทธิพลทางตรงให้บุคคลเกิด 2) พฤติกรรมหรือประสบการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นกระบวนการภายในของบุคคล ได้แก่ ความพึงพอใจในกิจกรรมและองค์การ เอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบทั่วไป และเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบเฉพาะ ประสบการณ์/กระบวนการภายในของบุคคล 3) ผลสืบเนื่องคือ ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอาสาสมัครอย่างยั่งยืน กล่าวคือ เป็นผู้ทำกิจกรรมร่วมกับชมรมอย่างสม่ำเสมอในปัจจุบัน และมีเจตคติที่ดีต่อการอาสาสมัครทั้งในปัจจุบันกล่าวคือ เป็นผู้เห็นคุณค่าของการอาสาสมัคร มีความคิดเชิงบวกต่อการอาสาสมัคร และมีแนวโน้มที่จะทำกิจกรรมอาสาสมัครต่อไปในอนาคต ผู้วิจัยได้กำหนดโมเดลสมมติฐานการวิจัยไว้ดังนี้

ภาพประกอบ 1 โมเดลสมมติฐานโครงสร้างความสัมพันธ์ที่มีอิทธิพลต่อการอาสาสมัครอย่างยั่งยืน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

จากการทบทวนเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และการวิเคราะห์ห้องค์ประกอบ ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้จึงมีดังนี้

1. กลุ่มตัวแปรลักษณะส่วนบุคคลประกอบด้วย

1.1 บุคลิกภาพชอบช่วยเหลือแบบพุทธ ประกอบด้วยตัวบ่งชี้ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา

1.2 แรงจูงใจอาสา ประกอบด้วยตัวบ่งชี้ การให้คุณค่า การทำความเข้าใจ หน้าที่การงาน การเข้าสังคม การปกป้องตนเอง การสนองความต้องการของตน

2. กลุ่มตัวแปรสภาพแวดล้อมทางสังคมประกอบด้วย

2.1 การรับรู้ความคาดหวังทางสังคม ประกอบด้วยตัวบ่งชี้ คาดหวัง ไม่คาดหวัง

2.2 การรับรู้เกียรติภูมิขององค์กร

2.3 การสนับสนุนทางสังคม ประกอบด้วยตัวบ่งชี้ การสนับสนุนด้านอารมณ์ ข้อมูลข่าวสาร ประเมินคุณค่า วัตถุประสงค์ของ

3. กลุ่มตัวแปรพฤติกรรมที่เกิดจากการได้รับประสบการณ์ ประกอบด้วย

3.1 ความพึงพอใจในกิจกรรมและองค์การ ประกอบด้วยตัวบ่งชี้ กิจกรรม เอื้อเฟื้อเกื้อกูล

3.2 เอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบทั่วไป ประกอบด้วยตัวบ่งชี้ มีเอกลักษณ์ทั่วไป ขาดเอกลักษณ์ทั่วไป

3.3 เอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบเฉพาะ ประกอบด้วยตัวบ่งชี้ มีเอกลักษณ์แบบเฉพาะ ขาดเอกลักษณ์แบบเฉพาะ

4. ผลสืบเนื่อง คือ การอาสาสมัครอย่างยั่งยืน ประกอบด้วย

4.1 ความถี่ในการเข้าร่วมกิจกรรมในทุกขั้นตอนของกิจกรรมอาสาสมัคร

4.2 เจตคติด้านความรู้คิดเชิงประเมินค่า

4.3 เจตคติด้านความรู้สึกชอบ

4.4 เจตคติด้านความพร้อมที่จะทำกิจกรรมอาสาสมัครต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

พัฒนาโมเดลโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการอาสาสมัครอย่างยั่งยืนในนักศึกษา ระดับปริญญาตรี ตามกรอบแนวคิดหน้าที่

สมมติฐานการวิจัย

1. การสนับสนุนทางสังคม ความพึงพอใจ และเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบเฉพาะมีอิทธิพลทางตรงต่อการอาสาสมัครอย่างยั่งยืน
2. การรับรู้เกียรติภูมิขององค์กรมีอิทธิพลทางอ้อมต่อการอาสาสมัครอย่างยั่งยืนผ่านเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบเฉพาะ
3. การรับรู้ความคาดหวังทางสังคมมีอิทธิพลทางอ้อมต่อการอาสาสมัครอย่างยั่งยืนผ่านเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบทั่วไปและเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบเฉพาะ
4. แรงจูงใจอาสาสมัครมีอิทธิพลทางอ้อมต่อการอาสาสมัครอย่างยั่งยืนผ่านเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบเฉพาะ
5. บุคลิกภาพชอบช่วยเหลือผู้อื่นแบบพุทธมีอิทธิพลทางตรงต่อการอาสาสมัครอย่างยั่งยืนและมีอิทธิพลทางอ้อมต่อการอาสาสมัครอย่างยั่งยืนผ่านความพึงพอใจในกิจกรรมและองค์การ

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 และ 4 จาก 23 มหาวิทยาลัยทั่วประเทศ จำนวน 658 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามจำนวน 1 ฉบับ ประกอบด้วยแบบวัดจำนวน 11 ชุด ประกอบด้วยชุดที่ 1 เป็นแบบสอบถามลักษณะชีวิตสังคมและภูมิหลัง ชุดที่ 2 ถึง 11 เป็นแบบวัดเกี่ยวกับตัวแปรที่ศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการอาสาสมัครอย่างยั่งยืนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ได้แก่ ความถี่ในการเข้าร่วมกิจกรรม เจตคติต่อการ

อาสาสมัครอย่างยั่งยืน เอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบทั่วไป เอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบเฉพาะ การรับรู้ความคาดหวังทางสังคม การรับรู้เกียรติภูมิขององค์กร การสนับสนุนทางสังคม แรงจูงใจอาสาสมัคร บุคลิกภาพชอบช่วยเหลือแบบพุทธ และความพึงพอใจในกิจกรรมและองค์การ ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งหมดมีอยู่ระหว่าง 0.607 ถึง 0.935 ยกเว้นแบบวัดบุคลิกภาพชอบช่วยเหลือแบบพุทธมีค่าความเชื่อมั่นขององค์ประกอบด้านอื่นๆ อยู่ระหว่าง 0.427 ถึง 0.590 แต่องค์ประกอบด้าน อูเบกษา ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.288 เนื่องจากข้อความมีเพียง 2 ข้อ และเป็นแบบวัดเชิงสถานการณ์ ทำให้ผู้ตอบมีความคิดเห็นค่อนข้างหลากหลาย จึงทำให้ ค่าความเชื่อมั่นค่อนข้างต่ำมากในองค์ประกอบนี้

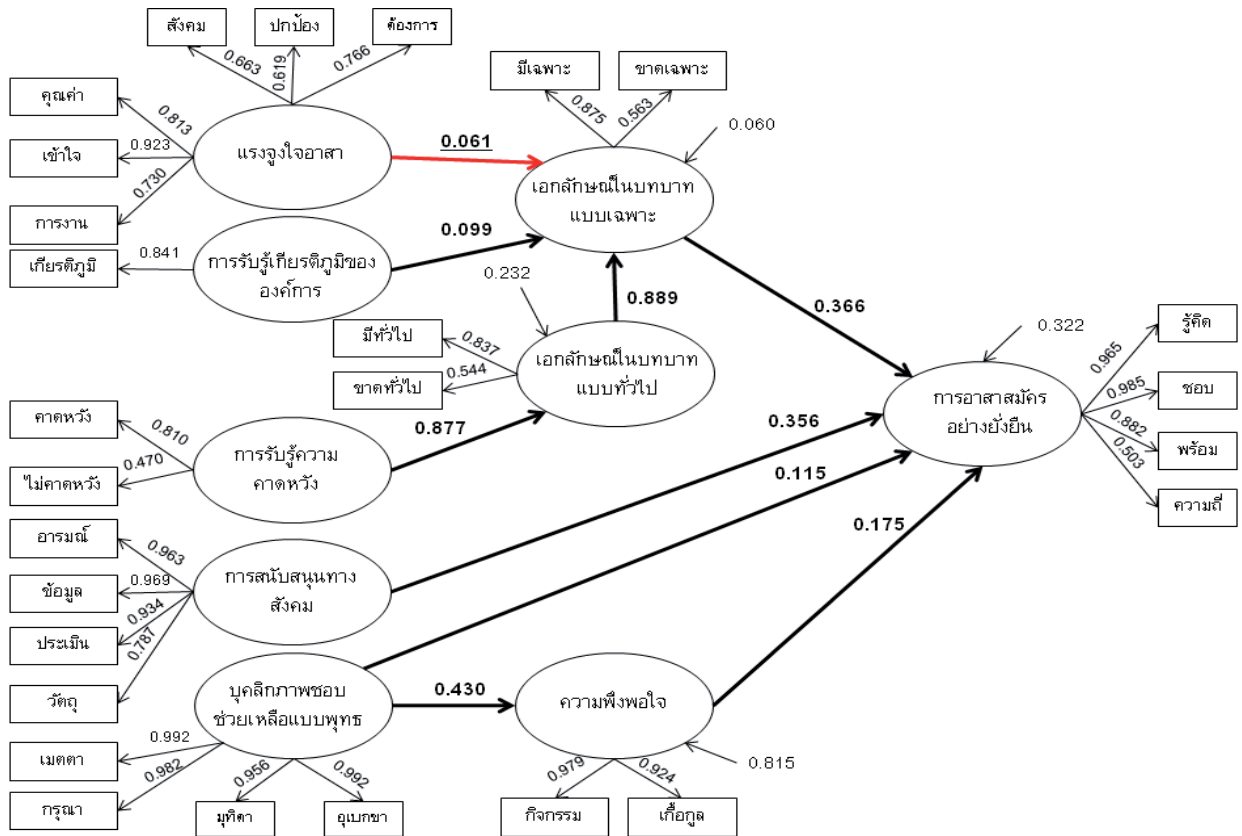
การเก็บรวบรวมข้อมูล ใช้เวลาในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2551 ตั้งแต่เดือน มิถุนายน ถึง ตุลาคม 2551

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้โปรแกรม Mplus Version 5.2 (Muthen & Muthen, 2007) ในการวิเคราะห์โมเดลโครงสร้างเชิงสาเหตุ เกณฑ์การพิจารณาความกลมกลืนของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ใช้ค่าไคสแควร์ (χ^2) ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หรือค่าสัดส่วนไคสแควร์ต่อองศาอิสระ (χ^2 / df) มีค่าไม่เกิน 3 (Bollen, 1989)

ค่า Comparative Fit Index (CFI) และ Tucker & Lewis Index (TLI) มีค่าสูงกว่าหรือเท่ากับ 0.95 ค่า Root Mean Square of Approximation (RMSEA) มีค่าไม่สูงกว่า 0.06 และ Standardized Root Mean Square Residual (SRMR) มีค่าไม่สูงกว่า 0.08 (Hu & Bentler, 1993)

ผลการวิจัย

ผลการประมาณค่าโมเดลโครงสร้างเชิงสาเหตุของการอาสาสมัครอย่างยั่งยืนในนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวคิดหน้าที่ ได้ผลการประมาณค่าดังนี้

หมายเหตุ ค่าสัมประสิทธิ์ที่ขีดเส้นใต้ หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ภาพประกอบ 2 ผลการประมาณค่าคะแนนมาตรฐานความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อการอาสาสมัครอย่างยั่งยืนในนักศึกษาระดับปริญญาตรี (n = 658)

ตาราง 1 ผลการประมาณค่าอิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม และอิทธิพลรวม ของปัจจัยที่ส่งผลต่อการอาสาสมัครอย่างยั่งยืนในนักศึกษาระดับปริญญาตรี (n = 658)

ตัวแปรสาเหตุ	ตัวแปรผล											
	ความพึงพอใจ			เอกลักษณะทั่วไป			เอกลักษณะเฉพาะ			อาสาสมัครอย่างยั่งยืน		
DE	IE	TE	DE	IE	TE	DE	IE	TE	DE	IE	TE	
แรงจูงใจ	-	-	-	-	-	-	.061	-	.061	-	.022	.022
เกียรติภูมิ	-	-	-	-	-	-	.099	-	.099	-	.036	.036
คาดหวัง	-	-	-	.877	-	.877	-	-	-	-	.285	.285
เอกลักษณะทั่วไป	-	-	-	-	-	-	.889	-	.889	-	-	-
เอกลักษณะเฉพาะ	-	-	-	-	-	-	-	-	-	.366	-	.366
พึงพอใจ	-	-	-	-	-	-	-	-	-	.175	-	.175
สนับสนุน	-	-	-	-	-	-	-	-	-	.356	-	.356
บุคลิกภาพ	.430	-	.430	-	-	-	-	-	-	.115	.075	.190
R2	.185			.768			.940			.678		

ความกลมกลืนของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์พบว่า χ^2 (df = 227) 607.70 p = 0.00, $\chi^2 / df = 2.677$, CFI=0.98, TLI=0.98, RMSEA=0.05 (CI = 0.046-0.055), SRMR=0.07 ค่าดัชนีดังกล่าวบ่งชี้ว่าโมเดลที่พัฒนาขึ้นมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในระดับดี เนื่องจากถึงแม้ไคสแควร์มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่สัดส่วนไคสแควร์ต่อค่าองศาอิสระมีค่าไม่เกิน 3 ค่า RMSEA เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดว่าไม่ควรสูงกว่า 0.06 SRMR เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดว่าไม่ควรสูงกว่า 0.08

จากตาราง 1 และ ภาพประกอบ 2 พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการอาสาสมัครอย่างยั่งยืนอย่างชัดเจน คือ เอกลักษณะในบทบาทอาสาสมัครแบบเฉพาะ และการสนับสนุนทางสังคม ทั้งสองปัจจัยมีอิทธิพลทางตรงต่อการอาสาสมัครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ 0.366 และ 0.356 เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ 1

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการอาสาสมัครที่มีความสำคัญรองลงมาคือ การรับรู้ความคาดหวังทางสังคม เฉพาะอิทธิพลทางอ้อมต่อการอาสาสมัครอย่างยั่งยืน โดยส่งผ่านเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบทั่วไป และเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบเฉพาะ ค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ 0.285 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ 3

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการอาสาสมัครอย่างยั่งยืนในระดับต่ำ แต่ยังมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 คือ บุคลิกภาพชอบช่วยเหลือแบบพุทธ อิทธิพลรวมของบุคลิกภาพชอบช่วยเหลือแบบพุทธที่มีต่อการอาสาสมัครอย่างยั่งยืน เท่ากับ 0.19 แบ่งเป็นอิทธิพลทางตรง เท่ากับ 0.115 และอิทธิพลทางอ้อมที่ส่งผ่านความพึงพอใจในกิจกรรมและองค์การ เท่ากับ 0.075 เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ 5 ความพึงพอใจในกิจกรรมและองค์การมีอิทธิพลทางตรงต่อการอาสาสมัครอย่างยั่งยืน เท่ากับ 0.175 เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ 1

การรับรู้เกียรติภูมิขององค์การมีอิทธิพลทางอ้อมต่อการอาสาสมัครอย่างยั่งยืน ผ่านเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบเฉพาะเท่ากับ 0.036 เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ 2 อย่างไรก็ตามในการวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มแยกตามเพศแล้วพบว่า มีเฉพาะในกลุ่มเพศหญิงเท่านั้นที่การรับรู้เกียรติภูมิขององค์การมีอิทธิพลต่อเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบเฉพาะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่า ผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานวิจัยเฉพาะในกลุ่มเพศหญิงเท่านั้น

เฉพาะปัจจัยที่มีอิทธิพลทางตรงต่อการอาสาสมัครอย่างยั่งยืนได้แก่ เอกลักษณะในบทบาทอาสาสมัครแบบเฉพาะ การสนับสนุนทางสังคม ความพึงพอใจในกิจกรรมและองค์การ และบุคลิกภาพชอบช่วยเหลือแบบพุทธ สามารถอธิบายการอาสาสมัครอย่างยั่งยืนได้ร้อยละ 67.8

ปัจจัยที่ไม่มีอิทธิพลต่อการอาสาสมัครอย่างยั่งยืนคือ แรงจูงใจอาสา โดยพบว่าอิทธิพลทางอ้อมและอิทธิพลรวมจากแรงจูงใจอาสาที่มีต่อการอาสาสมัครอย่างยั่งยืน ผ่านเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบเฉพาะเท่ากับ 0.022 ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ 4 อย่างไรก็ตามจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติมพบว่า อิทธิพลจากแรงจูงใจอาสาที่มีต่อเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบเฉพาะมีอิทธิพลต่อเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบเฉพาะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในกลุ่มเพศชาย แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ในกลุ่มเพศหญิง แสดงว่าผลการวิจัยในส่วนนี้เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ 4 เฉพาะในกลุ่มเพศชายเท่านั้น

การอภิปรายผล

จากผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลทั้งอิทธิพลทางตรงและเป็นตัวแปรคั่นกลางในการอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอื่นๆ กับการ

อาสาสมัครอย่างยั่งยืนในนักศึกษาระดับปริญญาตรี นั้นประกอบด้วย เอกลักษณะในบทบาทอาสาสมัครแบบเฉพาะ และความพึงพอใจในกิจกรรมและองค์การ เมื่อนำมาอธิบายตามแนวคิดของกลุ่มหน้าที่ (Snyder et al, 2000) ในการอธิบายการอาสาสมัครอย่างยั่งยืนพบว่าตัวแปรทั้งสองตัวนี้เป็นตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการได้รับประสบการณ์ กล่าวคือ การที่นักศึกษาได้รับการปลูกฝังผ่านการทำกิจกรรมร่วมกับชมรมเป็นระยะเวลาหนึ่งจะทำให้ให้นักศึกษาเกิดเอกลักษณะในบทบาทอาสาสมัครกับชมรมที่ตนเองสังกัดอยู่ และคุณภาพการปลูกฝังผ่านการทำกิจกรรมร่วมกับชมรมจะทำให้เกิดความพึงพอใจในการร่วมทำกิจกรรมและการช่วยเหลือเกื้อกูลกันระหว่างสมาชิกของชมรม

การได้รับประสบการณ์ส่งผลสืบเนื่องให้นักศึกษาเป็นอาสาสมัครอย่างยั่งยืน

จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า เอกลักษณะในบทบาทอาสาสมัครของนักศึกษาในการทำกิจกรรมร่วมกับชมรม มีอิทธิพลทางบวกต่อการอาสาสมัครอย่างยั่งยืน ซึ่งหมายความว่า การที่นักศึกษาได้รับประสบการณ์ในการทำกิจกรรมร่วมกับชมรมจนสร้างความเป็นตัวตนให้เป็นผู้อาสาในการทำกิจกรรมอาสาสมัครร่วมกับชมรม อุทิศเวลาให้กับชมรมอย่างสม่ำเสมอ จะช่วยส่งเสริมให้นักศึกษา เกิดเจตคติที่ดีต่อการทำกิจกรรมอาสาสมัครทั้งในปัจจุบัน และมีแนวโน้มที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมอาสาสมัครต่อไปในอนาคตตลอดจนเข้าร่วมทำกิจกรรม อาสาสมัครกับชมรมในทุกขั้นตอนอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งข้อค้นพบนี้มีความสอดคล้องกับผลการวิจัยกับผลการวิจัยของกรูบและพิลิวิน (Grube & Piliavin, 2000) ที่พบว่า การที่อาสาสมัครในสมาคมโรคมะเร็งแห่งสหรัฐอเมริกา มีเอกลักษณะในการแสดงบทบาทอาสาสมัครร่วมกับสมาคมโรคมะเร็งแห่งสหรัฐอเมริกา สูงขึ้นเท่าไร ก็จะส่งผลให้ชั่วโมงการทำกิจกรรมอาสา

สมัครกับสมาคมโรคมะเร็งแห่งสหรัฐอเมริกาสูงขึ้น และมีความตั้งใจในการลาออกจากการเป็นอาสาสมัครลดน้อยลง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของชาร์งและคณะ (Charng et al, 1988) ที่พบว่า เอกลักษณะในบทบาทอาสาสมัครส่งอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจของกลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกาที่จะบริจาคเลือดต่อไปในอนาคตให้กับศูนย์บริจาคเลือด

ความพึงพอใจในกิจกรรมและองค์การส่งอิทธิพลทางบวกต่อการอาสาสมัครอย่างยั่งยืนเช่นกัน ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับผลการวิจัยของโอโมโตและสไนเดอร์ (Omoto & Snyder, 1995) พบว่าความพึงพอใจส่งผลทางบวกถึงช่วงระยะเวลาที่ทำกิจกรรมอาสาสมัครของอาสาสมัครในองค์การด้านโรคเอดส์

แต่จากผลการศึกษาของฟินเคลสแตนท์และคณะ (Finkelstein, 2008; Penner & Finkelstein, 1998; Finkelstein, Penner & Brannick, 2005) พบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจกับจำนวนเวลาในการทำกิจกรรมอาสาสมัคร และระยะเวลาที่เข้าร่วมทำกิจกรรมอาสาสมัคร ถึงแม้จะพบความสัมพันธ์กันแต่ขนาดความสัมพันธ์ค่อนข้างต่ำ (ไม่เกิน 0.240) และผลการวิจัยของเพ็นเนอร์และฟินเคลสแตนท์ (Penner & Finkelstein, 1998) เมื่อนำตัวแปรความพึงพอใจไปศึกษาร่วมกับตัวแปรอิสระอื่นๆ พบว่าความพึงพอใจจะไม่ส่งผลถึงระดับการเข้าร่วมกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง ซึ่งผลวิจัยครั้งนี้พบว่ามีขนาดอิทธิพลทางตรงจากความพึงพอใจในกิจกรรมและองค์การที่มีต่อการอาสาสมัครอย่างยั่งยืนมีขนาดอิทธิพลค่อนข้างต่ำ (สัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐานกลุ่มรวม เท่ากับ 0.175) แสดงว่าความพึงพอใจในกิจกรรมและองค์การยังไม่เป็นตัวแปรสาเหตุที่สำคัญในการอธิบายอาสาสมัครอย่างยั่งยืน และในบางบริบทอาจไม่สามารถใช้อธิบายการอาสาสมัครได้

การบูรณาการระหว่างลักษณะส่วนบุคคลและ
ลักษณะของสภาพแวดล้อมทางสังคมที่ส่งผลเอื้อต่อ
การได้รับประสบการณ์ในนักศึกษาระดับปริญญาตรี

1) การบูรณาการระหว่างแรงจูงใจอาสา การ
รับรู้เกียรติภูมิขององค์กร และการรับรู้ความ
คาดหวังทางสังคม

ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้ความคาดหวังทาง
สังคม มีอิทธิพลทางอ้อมต่อเอกลักษณ์ในบทบาท
อาสาสมัครแบบเฉพาะ ผ่านเอกลักษณ์ในบทบาท
อาสาสมัครแบบทั่วไป โดยเอกลักษณ์ในบทบาท
อาสาสมัครแบบทั่วไปร่วมกับแรงจูงใจอาสา และการ
รับรู้เกียรติภูมิขององค์กร สามารถอธิบายเอกลักษณ์
ในบทบาทอาสาสมัครแบบเฉพาะได้ร้อยละ 94

อิทธิพลจากการรับรู้ความคาดหวังทางสังคมที่มี
ต่อเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบเฉพาะ ผล
การวิจัยครั้งนี้พบว่า มีอิทธิพลทางอ้อมต่อเอกลักษณ์
ในบทบาทอาสาสมัครแบบเฉพาะ ผ่านเอกลักษณ์ใน
บทบาทอาสาสมัครแบบทั่วไป กล่าวคือ เมื่อนัก
ศึกษารับรู้ได้ถึงความคาดหวังจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง
กับนักศึกษาให้นักศึกษาให้ความสำคัญกับการทำ
กิจกรรมอาสาสมัครจะผลักดันให้นักศึกษาเกิดการทำ
กิจกรรมด้านอาสาสมัครจนเกิดเอกลักษณ์ในบทบาท
อาสาสมัครแบบทั่วไปในตัวนักศึกษาขึ้น และเมื่อนัก
ศึกษาเกิดเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบทั่วไป
กับองค์กรต่างๆ แล้ว จะผลักดันให้นักศึกษาเข้าร่วม
ทำกิจกรรมอาสาสมัครกับชมรมด้านอาสาพัฒนา
เมื่อนักศึกษาได้รับประสบการณ์ในการทำกิจกรรมกับ
ชมรมด้านอาสาพัฒนาในสถาบันอุดมศึกษา จะทำให้
เขาเกิดการสร้างเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัคร
แบบเฉพาะกับชมรมที่ตนเองสังกัดอยู่ โดยเอกลักษณ์
ในบทบาทอาสาสมัครแบบทั่วไปสามารถใช้อธิบาย
เอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบเฉพาะได้สูงสุด
(สัมประสิทธิ์อิทธิพลคะแนนมาตรฐานเท่ากับ 0.889)
ข้อค้นพบดังกล่าวมีความสอดคล้องกับผลการวิจัย
ของ กรูบและพิไลวิน (Grube & Piliavin, 2000) ที่

พบว่า การที่อาสาสมัครที่ทำกิจกรรมอาสาสมัครกับ
ศูนย์มะเร็งแห่งชาติสหรัฐอเมริการับรู้ถึงความคาดหวัง
จากสังคมในระดับสูงจะส่งผลให้อาสาสมัครพยายาม
ทำกิจกรรมอาสาสมัครเพิ่มมากขึ้นจนเกิดเอกลักษณ์
ในบทบาทอาสาสมัครแบบทั่วไป ไม่ระบุว่าเป็น
องค์กรใด การเกิดเอกลักษณ์ดังกล่าวเป็นตัวผลักดัน
ให้อาสาสมัครแสวงหาองค์กรที่จะทำกิจกรรมร่วม
ด้วย จนเข้ามาทำกิจกรรมร่วมกับศูนย์มะเร็งแห่งชาติ
สหรัฐอเมริกา เมื่ออาสาสมัครทำงานกับศูนย์เป็น
ระยะเวลาไม่นาน จะทำให้อาสาสมัครเกิดการสร้าง
เอกลักษณ์ในการแสดงบทบาทอาสาสมัครกับศูนย์
มะเร็งแห่งชาติสหรัฐอเมริกาขึ้นเช่นกัน

อิทธิพลจากแรงจูงใจอาสาที่มีต่อเอกลักษณ์
ในบทบาทอาสาสมัครแบบเฉพาะ จากการทดสอบ
อิทธิพลทางตรงต่อการอาสาสมัครอย่างยั่งยืน โดยไม่
นำตัวแปรอื่นเข้ามาช่วยในการอธิบายพบว่า แรงจูงใจ
อาสาไม่มีอิทธิพลทางตรงต่อการอาสาสมัครอย่างยั่งยืน
ข้อค้นพบดังกล่าวสอดคล้องกับผลการวิจัยของ โอ
โมโตและ สไนเดอร์ (Omoto & Snyder, 1995) ที่
พบว่าแรงจูงใจอาสาในภาพรวม มีอิทธิพลทางบวก
โดยตรงต่อระยะเวลาการเข้าร่วมกิจกรรมของอาสา
สมัครช่วยดูแลรักษาผู้ป่วยเอดส์

แต่เมื่อนำเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัคร
แบบเฉพาะเข้ามาศึกษาร่วมด้วยพบว่า แรงจูงใจ
อาสาไม่มีแนวโน้มที่จะไม่มีอิทธิพลทางตรงต่อการอาสา
สมัครอย่างยั่งยืน แต่มีเฉพาะอิทธิพลทางอ้อมต่อการ
อาสาสมัครอย่างยั่งยืนผ่านเอกลักษณ์ในบทบาท
อาสาสมัครแบบเฉพาะแทน ผลการวิจัยดังกล่าว
สนับสนุนความคิดของเพ็นเนอร์ (Penner, 2002) ที่
เสนอไว้ว่า แรงจูงใจอาสาจะมีอิทธิพลทางตรงต่อการ
สมัครเข้าร่วมทำกิจกรรมอาสาสมัครกับองค์กรด้าน
อาสาพัฒนา เมื่ออาสาสมัครเริ่มเข้าร่วมกิจกรรม
อาสาสมัครไปเป็นระยะเวลาอันยาวนานอิทธิพลของแรงจูงใจ
อาสาจะลดน้อยลงจนไม่มีอิทธิพลทางตรงต่อการทำ
กิจกรรมอาสาสมัครต่อไป แต่จะถูกแทนที่โดย

อาสาสมัครจะสร้างเอกลักษณ์ในการแสดงบทบาทอาสาสมัครในชมรม

อย่างไรก็ตามในการวิจัยครั้งนี้ การอธิบายเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบเฉพาะ นอกจากแรงจูงใจอาสาสมัครแล้วยังมีการรับรู้เกียรติภูมิ ขององค์กร และเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบทั่วไป ในการศึกษาครั้งนี้พบว่าเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบทั่วไปมีอิทธิพลทางตรงถึงเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบเฉพาะในระดับที่สูงมาก (ค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลคะแนนมาตรฐานเท่ากับ 0.889) จึงทำให้พื้นที่ความแปรปรวนของเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบเฉพาะเหลืออยู่น้อยจนทำให้แรงจูงใจอาสาสมัครไม่สามารถอธิบายความแปรปรวนที่เหลืออยู่ของเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบเฉพาะได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวขัดแย้งกับข้อค้นพบของกรูบและพิไลวิน ที่พบว่าแรงจูงใจอาสาสมัครใช้อธิบายเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบเฉพาะร่วมกับเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบทั่วไป และการรับรู้เกียรติภูมิขององค์กรได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ความแตกต่างดังกล่าว สามารถอธิบายได้จากลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาที่แตกต่างกัน กล่าวคือในกลุ่มผู้ใหญ่ที่ศึกษาโดยกรูบและพิไลวิน ได้ผ่านประสบการณ์ในการทำกิจกรรมอาสาสมัครในหลายๆ องค์กร ทำให้สามารถแยกความเป็นเอกลักษณ์การเป็นอาสาสมัครของตนเองในแบบทั่วไปคือเอกลักษณ์ ในบทบาทอาสาสมัครที่ทำกิจกรรมกับองค์กรอื่นๆ กับเอกลักษณ์ในบทบาทกับองค์กรที่ศึกษาในงานวิจัยของกรูบพิไลวินได้ชัดเจนมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ซึ่งเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ส่วนใหญ่ยังไม่มีประสบการณ์อย่างเป็นทางการในการทำกิจกรรมอาสาสมัครร่วมกันในองค์กรใดองค์กรหนึ่งมาก่อน ทำให้ความสามารถในการแยกเอกลักษณ์ในบทบาทของตนเองระหว่างบทบาทแบบทั่วไปกับบทบาทที่มีกับเฉพาะ

ชมรมที่สังกัดอยู่กระทำไม่ได้ไม่ชัดเจนเท่ากับอาสาสมัครซึ่งเป็นผู้ใหญ่ที่มีประสบการณ์การทำกิจกรรมมากกว่า

อย่างไรก็ตาม เมื่อทำการวิเคราะห์เพิ่มเติมแยกกลุ่มเพศชายและเพศหญิง พบว่าแรงจูงใจในอาสาสมัครสามารถใช้อธิบายเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบเฉพาะได้อย่างมีนัยสำคัญ แต่ในเพศหญิงไม่สามารถอธิบายได้อย่างมีนัยสำคัญ แสดงว่าในเพศชายแรงจูงใจอาสาสมัคร โดยเฉพาะแรงจูงใจด้านความต้องการให้ตนเองเป็นที่ยอมรับของสังคม และแรงจูงใจด้านความต้องการในการพัฒนาศักยภาพของตนเอง เป็นปัจจัยที่ส่งผลให้เข้าร่วมกิจกรรมอย่างสม่ำเสมอจนสร้างเอกลักษณ์ของตนเองในการทำกิจกรรมอาสาสมัครกับชมรม แต่ในเพศหญิงปัจจัยแรงจูงใจไม่ได้ส่งผลต่อการสร้างเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครกับชมรมที่สังกัด

อิทธิพลจากการรับรู้เกียรติภูมิขององค์กรที่มีต่อเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบเฉพาะ ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่าไม่มีอิทธิพลทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับผลการวิจัยของ กรูบกับพิไลวิน (Grube & Piliavin, 2000) แต่พบว่าขนาดสัมประสิทธิ์อิทธิพลอยู่ในระดับต่ำ (สัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน เท่ากับ 0.099) และพบว่าในความเป็นจริงแล้วขนาดสัมประสิทธิ์ดังกล่าวมีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญเฉพาะในกลุ่มเพศหญิงเท่านั้น แสดงในผู้หญิงการรับรู้ถึงชื่อเสียงของชมรมที่มีความเด่นกว่าชมรมอื่นๆ จะสนับสนุนให้ผู้หญิงเข้าร่วมกิจกรรมอย่างสม่ำเสมอจนสร้างเอกลักษณ์ของตนเองในการทำกิจกรรมอาสาสมัครกับชมรม แต่อิทธิพลดังกล่าวไม่พบความมีนัยสำคัญทางสถิติ ในกลุ่มเพศชาย ซึ่งอาจจะเป็นเหตุผลเดียวกับอิทธิพลจากแรงจูงใจอาสาสมัครที่มีต่อเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบเฉพาะ เนื่องจากเป็นทั้งสองตัวแปรเป็นตัวแปรในการอธิบายเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบเฉพาะ ร่วมกับเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัคร

แบบทั่วไปเหมือนกัน

2) การบูรณาการระหว่าง บุคลิกภาพชอบช่วยเหลือแบบพุทธ กับความพึงพอใจในกิจกรรมและองค์การที่มีต่อการอาสาสมัครอย่างยั่งยืน

ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า บุคลิกภาพชอบช่วยเหลือแบบพุทธมีอิทธิพลทางตรงต่อความพึงพอใจในกิจกรรมและองค์การอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยขนาดอิทธิพลอยู่ในระดับปานกลาง (สัมประสิทธิ์อิทธิพลเท่ากับ 0.430) ผลการวิจัยดังกล่าวหมายความว่า ผู้ที่มีความเมตตากรุณาต่อผู้อื่น เป็นผู้ที่ดีหลักมุกุตา มีความยินดีกับความสำเร็จของผู้อื่น และมีใจเป็นกลางในการตัดสินปัญหาต่างๆ ในชีวิต จะช่วยส่งเสริมให้นักศึกษาให้นักศึกษาเข้าร่วมทำกิจกรรมและมีประสบการณ์ในการทำกิจกรรมร่วมกับชมรม และมีจิตที่คิดดีคิดบวกต่อประสบการณ์ที่ตนเองได้รับ ผลการศึกษาดังกล่าวมีความสอดคล้องกับผลการศึกษาของโอโมโตและสไนเดอร์ (Omoto & Snyder, 1995) ซึ่งศึกษากับอาสาสมัครจากองค์การช่วยเหลือผู้ป่วยโรคเอดส์พบว่า ขนาดสัมประสิทธิ์อิทธิพลของบุคลิกภาพชอบช่วยเหลือตามแนวคิดตะวันตกกับความพึงพอใจในกิจกรรมและองค์การอยู่ระหว่าง 0.410 ถึง 0.470

อิทธิพลทางตรงจากสภาพแวดล้อมทางสังคม และลักษณะส่วนบุคคลที่ส่งผลทางตรงต่อการอาสาสมัครอย่างยั่งยืน

อิทธิพลทางตรงจากสนับสนุนทางสังคมที่มีต่อการอาสาสมัครอย่างยั่งยืน พบว่า ขนาดอิทธิพลคะแนนมาตรฐานเท่ากับ 0.356 อยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ แต่เมื่อเปรียบเทียบกับตัวแปรอื่นๆ ที่ใช้อธิบายการอาสาสมัครอย่างยั่งยืนพบว่า เป็นตัวแปรที่มีความสำคัญใกล้เคียงกับเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบเฉพาะ แสดงว่าการสนับสนุนทางสังคมเป็นตัวแปรสำคัญในการอธิบายการอาสาสมัครอย่างยั่งยืน

การวิจัยครั้งนี้กับผลการวิจัยของโอโมโตและสไนเดอร์ (Omoto & Snyder, 1995) มีความสอดคล้องกัน สำหรับการวิจัยครั้งนี้ โดยผลการวิจัยของโอโมโตและสไนเดอร์พบว่า มีขนาดอิทธิพลคะแนนมาตรฐานเท่ากับ 0.270 เมื่อเปรียบเทียบกับการศึกษาครั้งนี้พบว่า มีทิศทางที่เป็นบวกเช่นเดียวกัน แต่ผลการวิจัยครั้งนี้จะมีขนาดอิทธิพลที่สูงกว่า (0.356) ซึ่งอาจเป็นเพราะบริบทการทำกิจกรรมที่แตกต่างกัน เนื่องจากในการศึกษาของโอโมโตและสไนเดอร์ศึกษากับองค์การเอกชนที่รัฐบาลสหรัฐให้การสนับสนุนการทำกิจกรรมอย่างเต็มที่มาเป็นระยะเวลาอันยาวนานจนกลายเป็นเรื่องธรรมดาในสังคมแต่ในบริบทสถาบันอุดมศึกษาของไทย ทรัพยากรการทำกิจกรรมอาสาสมัครของนักศึกษาค่อนข้างจำกัด การดำเนินกิจกรรมใด จึงต้องการการสนับสนุนอีกมาก ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อการทำกิจกรรมอาสาสมัครของอาสาสมัครสูงกว่าในสหรัฐอเมริกา และอาสาสมัครเป็นผู้ใหญ่ ความต้องการการได้รับการสนับสนุนในด้านจิตพิสัย อาจจะไม่สูงเท่ากับกลุ่มวัยรุ่น ทำให้อิทธิพลการสนับสนุนทางสังคมที่ส่งผลถึงการอาสาสมัครอย่างยั่งยืนโดยรวมแล้วในผู้ใหญ่จึงไม่เข้มข้นเท่ากับวัยรุ่น

อิทธิพลจากบุคลิกภาพชอบช่วยเหลือแบบพุทธที่มีต่อการอาสาสมัครอย่างยั่งยืน พบว่ามีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อการอาสาสมัครอย่างยั่งยืน โดยอิทธิพลทางอ้อมนั้นส่งผ่านความพึงพอใจในกิจกรรมและองค์การ เมื่อพิจารณาขนาดอิทธิพลทางตรงแล้วพบว่าเท่ากับ 0.115 มีความสำคัญเป็นอันดับสุดท้ายจากตัวแปรอธิบายการอาสาสมัครอย่างยั่งยืน แต่เมื่อนำไปรวมกับค่าอิทธิพลทางอ้อม (สัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐานเท่ากับ 0.075) แล้วพบว่าขนาดอิทธิพลรวมเท่ากับ 0.190 กลายเป็นว่ามีความสำคัญในการอธิบายสูงกว่าความพึงพอใจในกิจกรรมและองค์การ แต่ความสำคัญยังน้อยกว่า เอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครแบบเฉพาะ และการสนับสนุนทางสังคม (สัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐานเท่ากับ 0.366

และ 0.356 ตามลำดับ) จากผลวิจัยดังกล่าวแสดงลักษณะอิทธิพลที่มีคุณลักษณะพิเศษของบุคลิกภาพชอบช่วยเหลือแบบพหุทธเนื่องจากการที่บุคคลมีบุคลิกภาพชอบช่วยเหลือ กล่าวคือเป็นที่มีความเมตตา กรุณาต่อผู้อื่น เป็นผู้ที่มีถือหลักมุกุตา มีความยินดีกับความสำเร็จของผู้อื่น และมีใจเป็นกลางในการตัดสินปัญหาต่างๆ ในชีวิต จะช่วยส่งเสริมให้นักศึกษาเป็นผู้มีเจตคติที่ดีต่อการอาสาสมัครอย่างยั่งยืน และทำกิจกรรมกับชมรมอย่างสม่ำเสมอ และยังคงกระตุ้นให้นักศึกษาเข้าร่วมและมีประสบการณ์ในการทำกิจกรรมกับชมรม โดยมีจิตที่คิดดีคิดบวกกับประสบการณ์ที่ตนเองได้รับ ซึ่งความคิดดังกล่าวจะช่วยส่งเสริมให้นักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อการอาสาสมัครอย่างยั่งยืน และทำกิจกรรมกับชมรมอย่างสม่ำเสมอด้วยอีกทางหนึ่ง ผลการศึกษาครั้งนี้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น เนื่องจากผลการศึกษาที่ผ่านมาไม่เคยมีข้อค้นพบที่ว่าบุคลิกภาพชอบช่วยเหลือสามารถมีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมไปควบคู่กัน มีแต่ผลการศึกษาที่พบว่าบุคลิกภาพชอบช่วยเหลือมีอิทธิพลทางอ้อม (Omoto & Snyder, 1995) หรือมีอิทธิพลทางตรง (Penner; & Finkelstein, 1998; Finkelstein, Penner & Brannick, 2005; คมนา วัชรานินทร์, 2546) ต่อการอาสาสมัครอย่างยั่งยืน

ข้อเสนอแนะ

จุดมุ่งหมายหลักของการวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษา ลักษณะความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างในการอธิบายสาเหตุของการอาสาสมัครอย่างยั่งยืนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้แนวคิดหน้าที่เป็นกรอบการวิจัย จากผลการวิจัยและการอภิปรายผลการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะและในแง่ของการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ และข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป ดังนี้

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

จากการศึกษานี้พบว่า หน่วยของสังคมที่มี

ส่วนส่งเสริมให้นักศึกษาเป็นอาสาสมัครกับชมรมและสังคมในอนาคตอย่างยั่งยืนยาวนานนั้นประกอบด้วย 3 หน่วยหลัก คือ 1) สมาชิกชมรม ซึ่งประกอบด้วย กลุ่มนักศึกษาด้วยกันเองและอาจารย์ที่ปรึกษา กลุ่มเพื่อนสนิท 2) กลุ่มผู้บริหารในระดับมหาวิทยาลัย และ 3) กลุ่มผู้ปกครอง โดยแต่ละหน่วยควรมีข้อปฏิบัติดังนี้

1. *กลุ่มนักศึกษาซึ่งเป็นเพื่อนร่วมชมรมและอาจารย์ที่ปรึกษา* สามารถช่วยส่งเสริมให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมอย่างสม่ำเสมอและมีเจตคติที่ดีต่อการอาสาสมัครอย่างยั่งยืนได้ โดยพยายามสร้างความพึงพอใจในการทำกิจกรรมร่วมกับชมรมโดยนักศึกษาด้วยกันเองและอาจารย์ที่ปรึกษาชมรมควรปฏิบัติตนเป็นกัลยาณมิตรที่ดีในการทำกิจกรรมร่วมกันระหว่างนักศึกษา คอยช่วยเหลือเกื้อกูลในการทำงานของนักศึกษาในชมรม *สมาชิกชมรม อาจารย์ที่ปรึกษา และผู้บริหารมหาวิทยาลัย* ควรมีการสนับสนุนทั้งทางด้านวัสดุอุปกรณ์ ด้านงบประมาณที่เพียงพอต่อการทำกิจกรรมอาสาพัฒนา การให้ข้อมูลข่าวสารที่เพียงพอและทั่วถึงแก่สมาชิกภายในชมรม ควรให้กำลังใจในการทำกิจกรรม และคอยแสดงให้เห็นว่าการทำกิจกรรมของชมรมมีประโยชน์แก่สังคม ซึ่งกลุ่มผู้ปกครองสามารถทำได้โดยการให้รางวัล การติดตามข่าวสารและคอยซักถามถึงความก้าวหน้าในการทำกิจกรรม สำหรับผู้บริหารมหาวิทยาลัยสามารถทำได้โดยการประกาศให้ทราบกิจกรรมของนักศึกษาที่ทำประโยชน์ให้กับสังคมให้ทราบทั่วกันในมหาวิทยาลัย การให้เกียรติบัตรเพื่อเชิดชูเกียรติของผู้ทำกิจกรรมอาสาพัฒนา

2. *กลวิธีในการสร้างความพึงพอใจในการทำกิจกรรมแก่นักศึกษา* คณะกรรมการชมรม ควรมีกลวิธีในการพัฒนานักศึกษาให้มีบุคลิกภาพพื้นฐานที่ชอบช่วยเหลือผู้อื่น เนื่องจากนักศึกษาที่มีบุคลิกภาพชอบช่วยเหลือนั้นเมื่อเข้ามาทำกิจกรรมในชมรมแล้ว มีแนวโน้มที่จะมีความพึงพอใจในการทำกิจกรรมร่วม

กับชมรมในระดับสูง ซึ่งจะส่งผลให้นักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อการทำกิจกรรมอาสาสมัครและทำกิจกรรมอาสาสมัครอย่างสม่ำเสมอด้วย

3. *กลุ่มเพื่อนสนิท และผู้ปกครองควรแสดงความคาดหวังกับตัวนักศึกษา* ให้มีความสำคัญกับการทำกิจกรรมอาสาพัฒนา โดยผ่านการสนทนาอย่างไม่เป็นทางการ การแสดงออกว่าการทำกิจกรรมอาสาสมัครมีความสำคัญกับตัวนักศึกษาเอง ควรที่จะทำกิจกรรมอย่างต่อเนื่องไม่ควรเลิกกลางคัน การให้กำลังใจ แสดงถึงความคาดหวังดังกล่าวจะคอยกระตุ้นให้นักศึกษาผลักดันตนเองให้ทำกิจกรรมอย่างต่อเนื่องจนบ่มเพาะสร้างเอกลักษณ์ในการทำกิจกรรมอาสาสมัครของตนเอง และผลักดันตนเองให้เข้าร่วมกิจกรรมกับชมรมอาสาสมัครและบ่มเพาะเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครกับชมรมต่อไป ซึ่งจะให้นักศึกษามีแนวโน้มเข้าร่วมกิจกรรมกับชมรมในระดับสูง และมีเจตคติที่ดีต่อการทำกิจกรรมอาสาสมัครอย่างต่อเนื่องต่อไป

4. *คณะกรรมการชมรมควรหากลวิธีในการจูงใจนักศึกษาหรือสมาชิกชมรมที่เข้าร่วมกับชมรมไม่นานนัก* โดยการจูงใจนั้นควรต้องให้ตรงกับความต้องการ เป้าหมายในการทำกิจกรรมชมรมของสมาชิกแต่ละคน ในการวิจัยครั้งนี้สามารถชี้แนวทางได้ว่า เป้าหมายที่สำคัญที่ควรให้ความสำคัญในการจูงใจเป็นหลักคือ เป้าหมายด้านการพัฒนาศักยภาพด้านการทำงานร่วมกับผู้อื่นของนักศึกษา การเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ จากการทำงานร่วมกับผู้อื่น เป้าหมายที่นักศึกษาต้องการให้ตนเองเป็นที่ยอมรับของสังคม และเป้าหมายที่ต้องการช่วยเหลือผู้อื่นโดยไม่หวังสิ่งตอบแทนใดๆ โดยกิจกรรมนี้ควรเน้นที่เพศชายก่อน เนื่องจากการสร้างแรงจูงใจดังกล่าวมีแนวโน้มที่จะใช้ได้ผลกับเพศชายมากกว่าเพศหญิง นอกจากนี้ควรมีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับความสำเร็จของชมรม พยายามชูประเด็นให้เห็นว่าการเป็นสมาชิกของชมรมแล้วทำให้นักศึกษามีความภูมิใจในเรื่องใดบ้าง โดยกิจกรรมนี้

ควรเน้นที่เพศหญิงก่อน เนื่องจากการประชาสัมพันธ์ดังกล่าวมีแนวโน้มที่จะใช้ได้ผลกับเพศหญิงมากกว่าเพศชาย

5. *การส่งเสริมผลักดันให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมกับชมรมนั้นเป็นหน้าที่หลักของนักศึกษารุ่นพี่* ที่สังกัดชมรมด้านอาสาพัฒนาและนักศึกษารุ่นพี่ของแต่ละมหาวิทยาลัย ควรต้องหากลวิธีในการสื่อสารทำความเข้าใจกับนักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการทำกิจกรรมอาสาสมัครจนมีคุณลักษณะที่เป็นผู้อาสาสมัครอยู่ในสายเลือด ให้เข้าร่วมทำกิจกรรมด้านอาสาพัฒนา เพื่อที่นักศึกษากลุ่มดังกล่าวเมื่อเข้าร่วมกิจกรรมอาสาพัฒนากับชมรม จะมีแนวโน้มในการพัฒนาเอกลักษณ์ในบทบาทอาสาสมัครกับชมรมของมหาวิทยาลัยเพิ่มขึ้นด้วย

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการวิจัยครั้งนี้พบว่า ตัวแปรที่ใช้อธิบายการอาสาสมัครอย่างยั่งยืน สามารถอธิบายความแปรปรวนของการอาสาสมัครอย่างยั่งยืนได้ร้อยละ 67.8 แต่เมื่อแยกวิเคราะห์ตัวแปรตาม เฉพาะความถี่ในการเข้าร่วมกิจกรรมตัวแปรที่ใช้อธิบายนั้นอธิบายความแปรปรวนของความถี่ในการเข้าร่วมกิจกรรมได้เพียงร้อยละ 19.8 เท่านั้น แสดงว่ายังมีตัวแปรอื่นๆ อีกที่สามารถอธิบายความแปรปรวนของความถี่ในการเข้าร่วมกิจกรรม ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ยังไม่ได้นำมาศึกษา เช่น ตัวแปรในกลุ่มทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรม (ดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2541) ซึ่งจากผลการวิจัยของคมนา วัชรานินท์ (2546) พบว่าสามารถนำมาอธิบายพฤติกรรมอาสาพัฒนาในกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรีได้เป็นอย่างดี ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไปควรมีการพิจารณานำตัวแปรสาเหตุจากกลุ่มทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรมมาอธิบายร่วมด้วย

2. จากผลการศึกษาในครั้งนี้พบว่าในบางตัวแปรคือ แรงจูงใจอาสาไม่พบความสัมพันธ์ทั้งกับตัวแปรอาสาสมัครอย่างยั่งยืน และเอกลักษณ์ใน

บทบาทอาสาสมัครแบบเฉพาะ ซึ่งตรงกับแนวคิดของ เพ็นเนอร์ (Penner, 2002) ที่ว่าเมื่อบุคคลเข้าร่วมทำ กิจกรรมอาสาสมัครเป็นระยะเวลาานาน อิทธิพลของ แรงจูงใจอาสาจะลดน้อยลง แต่จะถูกแทนที่โดย เอกลักษณะในบทบาทอาสาสมัครแทน ดังนั้นหาก ต้องการทำความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะความสัมพันธ์ และพัฒนาการของความสัมพันธ์ในการอธิบายการ อาสาสมัครอย่างลึกซึ้งมากกว่านี้ ควรศึกษาแบบระยะ ยาว เพื่อให้เห็นถึงกระบวนการและการพัฒนาของ การอาสาสมัครอย่างยั่งยืนตั้งแต่การเริ่มเข้ามาเป็น อาสาสมัครจนกลายเป็นอาสาสมัครที่ทำกิจกรรม อาสาสมัครอย่างยั่งยืน

เอกสารอ้างอิง

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2546). *ภาพอนาคตและ คุณลักษณะของคนไทยที่พึงประสงค์*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.

คมนา วัชรธานินท์. (2546). *ปัจจัยเชิงเหตุและผลที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมอาสาสมัครพัฒนาของ นักศึกษามหาวิทยาลัย*. ภาคนิพนธ์ ศิลปศาสตร มหาบัณฑิต (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: บัณฑิต วิทยาลัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2548). *มาตรฐานการศึกษาของชาติ*. กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.

สำเนาวิ ขจรศิลป์. (2538). *มิติใหม่ของกิจการนัก ศึกษา 2: การพัฒนานักศึกษา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อรพินทร์ ชูชม อัจฉรา สุขารมณ และอุษา ศรีจินดา รัตน์. (2549). *การวิเคราะห์ปัจจัย ทางจิตสังคม ที่สัมพันธ์กับจิตสำนึกทางปัญญาและคุณภาพ ชีวิตของเยาวชนไทย*. วารสารพฤติกรรมศาสตร์, 12(1), 15-35.

3. ผลการศึกษาครั้งนี้เป็นจุดเริ่มต้นของการ ใช้แนวคิดหน้าที่ในการอธิบายการอาสาสมัครอย่าง ยั่งยืน ซึ่งงานวิจัยในประเทศไทยมีงานประเภทนี้ ค่อนข้างน้อย นอกจากงานวิจัยนี้แล้วยังมีอีกหนึ่งงาน วิจัยคืองานวิจัยของคมนา วัชรธานินท์ (2546) ซึ่ง ทั้งสองงานได้ใช้ตัวแปรในการอธิบายสาเหตุที่ค่อนข้าง แตกต่างกัน ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการ ศึกษาการอาสาสมัครอย่างยั่งยืนในกลุ่มอาสาสมัคร กลุ่มอื่นๆ ที่สังคมมีความต้องการอาสาสมัครในระดับ สูง เช่น อาสาสมัครดูแลผู้ป่วยโรคเอดส์ บ้านพักคน ชรา โรงพยาบาล เป็นต้น

Bollen, K. A. (1989). *Structural Equations with Latent Variables*. New York: Wiley.

Charng, Hong-Wen, Piliavin, Jane Allyn., & Callero, Peter L. (1988). Role Identity and Reasoned Action in the Prediction of Repeated Behavior. *Social Psychology Quarterly*, 51(4), 303-317.

Clary, E. Gil. & Snyder, Mark. (1999, October). The Motivations to Volunteer: Theoretical and Practical Considerations. *Current Directions in Psychological Science*, 8(5), 156-159.

Finkelstein, Marcia A. (2008). Volunteer Satisfaction and Volunteer Action: A Functional Approach. *Social Behavior and Personality*, 36(1), 9-18.

Finkelstein, Marcia A. & Penner, Louis A. (2004). Predicting Organizational Citizenship Behavior: Integrating the functional and

- role identity approaches. *Social Behavior and Personality*, 32, 383-398.
- Finkelstein, Marcia A., Penner, Louis A., & Brannick, Michael T. (2005). Motive, Role Identity, and Prosocial Personality as Predictors of Volunteer Activity. *Social Behavior and Personality*, 33(4), 403-418.
- Grube, Jean A. & Piliavin, Jane Allyn. (2000). Role Identity, Organizational Experiences, and Volunteer Performance. *Personality and Social Psychology Bulletin*, 26(9), 1108-1119.
- Hu, L. T. & Bentler, P. M. (1993). Cutoff Criteria for Fit Indices in Covariance Structure Analysis: Conventional Criteria versus New Alternatives. *Structural Equation Modeling*, 6, 1-55.
- Muthen, Linda K. & Muthen, Bengt O. (2007). *Mplus User's Guide*. (5th). Los Angeles, CA: Muthen & Muthen.
- Omoto, Allen. M. & Snyder, Mark. (1995). Sustained Helping Without Obligation: Motivation, Longevity of Service, and Perceived Attitude Change Among AIDS Volunteers. *Journal of Personality and Social Psychology*, 68(4), 671-686.
- _____. (2002). Considerations of Community: The Context and Process of Volunteerism. *American Behavioral Scientist*, 45, 846-867.
- Penner, Louis A. (2002). Dispositional and Organizational Influences on Sustained Volunteerism: An Interactionist Perspective. *Journal of Social Issues*, 58(3), 447-467.
- _____. (2004). Volunteerism and Social Problems: Making Things Better or Worse. *Journal of Social Issues*, 60(3), 645-666.
- Penner, Louis A., Dovidio, John F., Piliavin, Jane A., & Schroeder, David A. (2005). Prosocial Behavior: Multilevel Perspectives. *Annual Review of Psychology*, 56, 365-392.
- Penner, Louis A., Midili, A. R., & Kegelmeyer, J. (1997). Beyond Job Attitudes: A Personality and Social Psychology Perspective on the Causes of Organizational Citizenship Behavior. *Human Performance*, 10, 111-131.
- Piliavin, Jane Allyn., Grube, Jean A., & Callero, Peter L. (2002). Role as Resource for Action in Public Service. *Journal of Social Issues*, 58(3), 469-485.
- Piliavin, Jane Allyn. & Chang, Hong-Wen. (1990). Altruism: A Review of Recent Theory and Research. *Annual Review of Sociology*, 16, 27-65.
- Snyder, Mark. & Cantor, Nancy. (1998). Understanding Personality and Social Behavior: A Functionalist Strategy. In D. T. Gilbert, S. T. Fiske, & G. Lindzey. (editors). *The Handbook of Social Psychology: Volume I*. (4th ed., pp.635-679). New York: McGraw-Hill.
- Snyder, Mark. & Ickes, William. (1985). Personality and Social Behavior. In *The Handbook of Social Psychology: Vol 2*. (3rd ed., pp.883-948). Lindzey, Gardner. & Aronson, Elliot. (editors). New York: Lawrence Erlbaum.
- Snyder, Mark., Clary, E. G. & Stukas, A. A. (2000). The Functional Approach to Volunteerism. In R. Maio & J. M. Olson (Eds.), *Why We Evaluate: Functions of Attitudes* (pp.365-393). Mahwah, NJ: Erlbaum.